

Odie els cotxes. No em fan cap gràcia. Però concretem: odie les persones que condueixen els cotxes amb ansietat. Personalment; he de fer esforços per controlar-me cada vegada que m'entra una ràbia insuportable, quasi animal, quan, per exemple, si el meu vehicle ha entrat ja en rotonda, amb moderada velocitat, veig que el conductor que m'ha de cedir el pas i que entra pel següent carril, accelera fins al punt de fer-me frenar en sec l'automòbil. Per més que ho intente, no puc entendre de cap manera què és el que guanya aquest estúpid arriscant, no la seua vida (la qual, en eixos moments, sincerament, m'importa unamerda) sinó la meua i la dels vehicles que puguen anar darrere del meu. Imagine que no sóc l'únic que contempla, amb la impotent resignació del claxon, aquesta mena de comportaments. Més quantitat de morts produeixen aquestos imbècils del volant que altres fenòmens també lamentables que són, cada dia, portada dels periòdics, posem per casos, el terrorisme o el franc tirador americà al qual els mitjans de comunicació de tot el món donen més importància que als xiquets i xiquetes que moren de fam al sud del planeta.

He contemplat centenars de vegades el guàrdia col·locant multes en carrers de ciutats, n'he patit algunes, però mai en la vida he vist un sol policia de tràfic aturant un vehicle per aquestes infraccions. Un altre cas: una de les maniobres més perilloses i habituals entre, per exemple, els Seatibiza amb música màquina carregant-se tots els límits de decibelis que la OMS recomana no superar: vosté inicia una maniobra d'avançament; però que quan es troba en el carril de l'esquerra, un vehicle accelera per la seua dreta per tal d'avançar-lo a vosté i al que vosté volia avançar. No sé fins a quin punt Jefatura de Tràfic és conscient d'aquesta violència que no es provocada de forma involuntària ni per l'alcohol. Són assassins al volant.